

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Annotation: Centrale Raad van Beroep 1997-07-02
Heerma van Voss, G.J.J.

Citation

Heerma van Voss, G. J. J. (1997). Annotation: Centrale Raad van Beroep 1997-07-02. *Uitspraken Sociale Zekerheid*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/12225>

Version: Not Applicable (or Unknown)
License: [Leiden University Non-exclusive license](#)
Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/12225>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

gen van dat besluit ongedaan moeten worden gemaakt. Er zijn echter omstandigheden denkbaar waarin niet alle gevolgen ten volle ongedaan behoeven te worden gemaakt. De Raad denkt hierbij met name aan gevallen waarin de betrokkene geruime tijd heeft laten voorbijgaan alvorens zich opnieuw tot het bestuursorgaan te wenden zonder dat er redenen aanwijsbaar zijn om die lange termijn verschoonbaar te achten. In laatstbedoelde gevallen zal gedaagde ter invulling van zijn bevoegdheid in deze een afweging moeten maken van de belangen van de betrokken uitkeringsgerechtigde, welke belangen met name van financiële aard zullen zijn, en zijn eigen belang, dat zal liggen in de sfeer van de rechtszekerheid en de belasting van zijn uitkeringsadministratie. Deze belangenafweging zal gedaagde in casu nog hebben te maken. Uit het vorenstaande vloeit voort dat besluit 2 niet in stand kan blijven.

De vernietiging van besluit 2 heeft voorts tot gevolg dat besluit 1 niet in stand kan blijven. Immers, nu gedaagde zich dient te beraden over de vraag op welke wijze hij zal terugkomen van zijn beslissing van 31 mei 1977, komt de beslissing omtrent een nieuwe aanvraag van appellante niet meer aan de orde.

De Raad acht termen aanwezig om op grond van artikel 8:75 van de Awb gedaagde te veroordelen in de proceskosten van appellante in beroep en in hoger beroep. Deze kosten worden begroot op f 1.775,- voor verleende rechtsbijstand en f 18,25 aan reiskosten, in totaal f 1.793,25, in eerste aanleg en f 1.420,- voor verleende rechtsbijstand en f 37,50 aan reiskosten, te zamen f 1.457,50, in hoger beroep. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen alsmede op het bepaalde in de artikelen 24 en 25, eerste lid van de Beroepswet, stelt de Raad ten slotte vast dat het door appellante zowel in eerste aanleg als in hoger beroep gestorte griffierecht door gedaagde dient te worden vergoed.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Vernietigt de aangevallen uitspraak, alsmede de besluiten 1 en 2; Verstaat dat gedaagde een nader besluit zal nemen met inachtneming van deze uitspraak;

Veroordeelt gedaagde in de proceskosten van appellante, in eerste aanleg tot een bedrag groot f 1.793,25 en in hoger beroep tot een bedrag groot f 1.457,50, te betalen aan de griffier van de Raad;

Verstaat dat gedaagde aan appellante het gestorte recht van f 175,- vergoedt.

199

CRvB 2 juli 1997, nr. 95/3987 AAW
(mrs Plomp, Beuker-Tilstra en Damen)

Zuiver schadebesluit; connexiteit; overgangsrecht; bezwaarschriftprocedure.

Aansprakelijkstelling voor verkeerde indeling in tariefgroep is gebaseerd op onjuiste beslissing inzake de vaststelling van (het bruto/netto-traject van) de AAW-uitkering. Dit besluit is appellabel. De afwijzing van de aanvraag van een beschikking betreft een besluit in de zin van de Awb. De CRvB kan in hoger beroep kennis nemen van dit besluit, omdat dit op grond van de AAW is genomen. Die administratieve rechter is bevoegd tot kennisneming van het beroep tegen een zuiver schadebesluit, die ook bevoegd is te oordelen over beroepen tegen het schadeveroorzakend handelen.

De uitzonderingsbepaling ten aanzien van de bezwaarschriftenprocedure in het overgangsrecht wordt restrictief uitgelegd. Een schadebesluit valt daar niet onder, zodat ook hierbij eerst een bezwaarschrift dient te worden ingediend.

[AAW (oud) art. 97 lid 1; Awb art. 1:3 lid 2, 7:1 lid 1, 8:4 en 8:6; Beroepswet art. 18; Wet voltooiing eerste fase herziening rechterlijke organisatie art. IV lid 1 Overgangs- en slotbepalingen]

Het Landelijk instituut sociale verzekeringen,
appellant,

en

A.L.H. L., wonende te E., gedaagde.

I. Ontstaan en loop van het geding

Met ingang van 1 maart 1997 is de Organisatiewet sociale verzekeringen 1997 in werking getreden. Ingevolge de Invoeringswet sociale verzekeringen 1997 treedt het Landelijk instituut sociale verzekeringen (Lisv) in de plaats van de betrokken bedrijfsvereniging. In het onderhavige geval is het Lisv in de plaats getreden van de Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging. In deze uitspraak wordt onder appellant tevens verstaan het bestuur van deze bedrijfsvereniging.

Appellant is op bij aanvullend beroepschrift van 29 mei 1995 aangevoerde gronden bij de Raad in hoger beroep gekomen van een door

de arrondissementsrechtbank te 's-Hertogenbosch onder dagtekening 3 maart 1995 tussen partijen gewezen uitspraak, waarnaar hierbij wordt verwezen.

Op 30 november 1995 is namens gedaagde door mr J.M.G. Cox, verbonden aan het Bureau voor Rechtshulp te Eindhoven, een verweerschrift ingediend.

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad op 31 juli 1996. Appellant heeft zich daar laten vertegenwoordigen door mr I.F. Pardaas, werkzaam bij Gak Nederland B.V. Gedaagde is – zoals aangekondigd – niet verschenen.

Na behandeling van het geding ter zitting van de Raad is gebleken dat het onderzoek niet volledig was geweest, in verband waarmee de Raad heeft besloten het onderzoek te heropenen.

Met toestemming van partijen heeft de Raad vervolgens onder toepassing van artikel 8:57 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) in samenhang met artikel 21, eerste lid, van de Beroepswet, bepaald dat het verdere onderzoek ter zitting achterwege blijft.

II. Motivering

De Raad gaat bij de beoordeling van de zaak uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Op 9 januari 1992 heeft gedaagde aan appellants administrateur een Loonbelastingverklaring gezonden waarin hij verklaart te willen worden ingedeeld in Tariefgroep 1 voor de inhouding van de loonbelasting/premie volksverzekeringen op de uitkering die hem ingevolge de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (hierna: AAW) toekomt. Door een fout van appellants administrateur wordt in 1992 voor gedaagde echter volgens Tariefgroep 2 ingehouden. Dit heeft als gevolg dat voor gedaagde te weinig loonbelasting/premie volksverzekeringen wordt ingehouden, waarna gedaagde wordt geconfronteerd met een aanslag Inkomstenbelasting/Premie volksverzekeringen.

Bij schrijven van 11 januari 1993 meldt gedaagde aan appellant vernomen te hebben dat er een fout is gemaakt, die voor hem niet eerder te constateren viel omdat op de specificaties van zijn AAW-uitkering geen belastinggroep wordt vermeld, en dat hij appellant aansprakelijk stelt voor de volgens hem daardoor ontstane schade. Na enige correspondentie zendt gedaagde aan appellant bij schrijven van 26 oktober 1993 een kopie van de Aanslag Inkomstenbelasting/Premie Volksverzekeringen 1992, waaruit blijkt dat gedaagde nog f 2.160,- moet betalen.

Bij brief van 24 februari 1994 bericht appellants administrateur aan gedaagde dat afwijzend is beslist op zijn verzoek tot overname van de betalingsplicht voor het blijkens de voormelde aanslag nog te betalen bedrag.

Blijkens de gedingstukken was aan de Kleine Commissie van appellant geadviseerd om de aanslag inkomstenbelasting wegens de gemaakte fout wel te compenseren. De Kleine Commissie volgde dit advies niet, omdat de Kleine Commissie deze compensatie geen zaak voor de bedrijfsvereniging vond.

Verder wordt gedaagde in deze brief gewezen op de mogelijkheid om binnen een termijn van twee maanden om toezending van een voor beroep vatbare beslissing te vragen.

Bij brief van 22 maart 1994 vraagt gedaagde om een voor beroep vatbare beslissing.

Bij brief van 21 juni 1994 wordt door appellant onder andere het volgende aan gedaagde geschreven:

Verzoek om beslissing

U heeft ons verzocht om een voor beroep vatbare beslissing terzake van de op uw aaw-uitkering ingehouden loonbelasting. Het bestuur van de bedrijfsvereniging heeft besloten u niet-ontvankelijk te verklaren in dit verzoek. Hierbij is overwogen dat de inhouding van loonbelasting op de aaw-uitkering niet geschiedt uit hoofde van de aaw maar uit hoofde van de belastingwetgeving.

Artikelen

Bij deze beslissing werd onder meer in aanmerking genomen het bepaalde in de artikelen 79 en 80 van de AAW, alsmede het bepaalde in artikel 8:1 van de Algemene Wet Bestuursrecht.”.

Gedaagde stelt bij schrijven van 28 juni 1994 beroep in bij de rechtbank. De rechtbank doet op 3 maart 1995 uitspraak.

In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank de brief van 21 juni 1994 als bestreden besluit aangemerkt en bestempeld als een schriftelijke weigering een besluit te nemen in de zin van artikel 6:2, aanhef en onder a, van de Awb. De rechtbank heeft het aldus opgevatte besluit vernietigd en bepaald dat appellant binnen acht weken een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in haar uitspraak is overwogen. Naar het oordeel van de rechtbank is ten onrechte geweigerd een zelfstandig schadebesluit te nemen en gaat het hier niet om een weigering een privaatrechtelijke rechtshandeling te verrichten, omdat “het gaat om een bij de vast-

stelling van de hoogte van de netto AAW-uitkering en de uitbetaling van die uitkering door verweerders administrateur gemaakte fout en er daardoor een sterke samenhang bestaat met de uitoefening van verweerders bevoegdheden op grond van de AAW." De rechtbank verwijst daarbij naar 's Raads uitspraak van 28 juli 1994, onder andere gepubliceerd in RSV 1995/19, AB 1995, 133 en JB 1994, 221. Blijkens het aanvullend beroepschrift dient de uitspraak van de rechtbank volgens appelland primair te worden vernietigd omdat de brief van 21 juni 1994 een besluit bevat dat ingevolge artikel 8:4, aanhef en onder g, van de Awb is uitgezonderd van beroep op de rechtbank. Subsidiar voert appelland aan dat bij de brief van 24 februari 1994 wel een besluit is genomen in reactie op het verzoek van gedaagde om een tegemoetkoming. Volgens appelland is echter eigenlijk in beide brieven geen sprake van een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb omdat geen sprake is van een zelfstandige schadebeslissing waarvan in de vermelde uitspraak van de Raad is gesteld dat zij het rechtskarakter van een besluit kan hebben. Volgens appelland ontbreekt in casu de noodzakelijke connexiteit tussen het schadebesluit en een eerder (wel appellabel) besluit. Appelland wijst ook nog op de bedoeling van de wetgever om de mogelijkheid van een schadevergoedingsactie bij de burgerlijke rechter niet bij voorbaat uit te sluiten, hetgeen wel zou gebeuren bij een loslaten van de connexiteitseis, zoals de rechtbank volgens appelland heeft gedaan. Ten slotte wijst appelland er nog op dat in de redenering van de rechtbank eerst de bezwaarschriftprocedure gevolgd had moeten worden, aangezien het bestreden besluit geheel op zich zelf staat en niet ingevolge de AAW is genomen. De Raad overweegt als volgt.

Voorwerp van geschil

De aan gedaagde gerichte brief van appelland van 21 juni 1994 is naar het oordeel van de Raad door de rechtbank ten onrechte aangemerkt als een schriftelijke weigering een besluit te nemen. De Raad leest deze brief als bevattende een nadere motivering van de op 24 februari 1994 aan gedaagde bekendgemaakte beslissing van appelland. Deze brief maakt derhalve deel uit van die beslissing. Genoemde beslissing van 24 februari 1994 is dan ook het voorwerp van geschil. Hieruit volgt dat de aangevallen uitspraak, waarbij die ten onrechte veronderstelde schriftelijke weigering een besluit te nemen is vernietigd, niet in stand kan worden gelaten.

Besluit en bevoegdheid

De Raad stelt vast dat gedaagde met zijn verzoek om vergoeding van schade d.d. 11 januari 1993 appelland aansprakelijk heeft gesteld voor een fout die de administrateur heeft gemaakt door bij de berekening van de aan gedaagde toekomende netto AAW-uitkering over het jaar 1992 van een verkeerde tariefgroep voor de inhouding van de loonbelasting/premie volksverzekeringen uit te gaan.

De Raad begrijpt hieruit dat gedaagde zijn eis tot schadevergoeding baseert op onjuiste beslissingen van appelland aangaande de vaststelling van het bruto/netto-traject van zijn AAW-uitkering gedurende het jaar 1992.

Die beslissingen waren kenbaar uit de uitkeringsspecificaties die bij wijzigingen in het bruto/netto-traject in dat jaar aan hem zijn gezonden maar waarin – naar onweersproken is gesteld – de gehanteerde tariefgroep niet wordt vermeld.

Appelland heeft blijkens het gestelde in het aanvullend beroepschrift niet onderkend dat er in casu wel sprake was van een beslissing omtrent vergoeding van gestelde geleden schade veroorzaakt door beslissingen als bedoeld in artikel 79, eerste lid, aanhef en onder a, van de AAW zoals dat artikel destijds luidde. De Raad verwijst in dit verband naar zijn uitspraak van 10 april 1991, gepubliceerd in RSV 1992/54, waarin hij heeft overwogen dat een verzoek om een beslissing met betrekking tot de (vaststelling van de) hoogte van een uitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering – inclusief het bruto/netto-traject – en de uitbetaling daarvan, valt "onder art. 87, eerste lid, van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering inhoudende dat aan een belanghebbende schriftelijk kennis wordt gegeven van een beslissing 'verband houdende met het recht op en de uitbetaling van arbeidsongeschiktheidsuitkering'." Artikel 79 (oud) van de AAW bevatte destijds een overeenkomstige bepaling. De hierop betrekking hebbende stelling van appelland mist dan ook feitelijke grondslag.

In lijn met de vermelde uitspraak van de Raad van 28 juli 1994 moet derhalve worden aangenomen dat de in de brief van 24 februari 1994 bekendgemaakte beslissing een afwijzing van een aanvraag van een beschikking bevat, en dus ingevolge artikel 1:3, tweede lid, van de Awb een besluit is. Blijkens het bepaalde in artikel 18 van de Beroepswet en de bij die wet behorende Bijlage kan de Raad in hoger beroep kennis nemen van een geschil over een besluit dat is genomen op grond van de AAW. Naar het oordeel van de Raad moet

dat ook gelden met betrekking tot een besluit omtrent de vergoeding van schade die zou zijn ontstaan bij de uitvoering van die wet. Zulks past binnen de inmiddels ook door andere administratieve rechters aanvaarde gedachte dat die administratieve rechter bevoegd is te achten tot kennismaking van (hoger) beroepen tegen een zuiver schadebesluit, die ook bevoegd is te oordelen over (hoger) beroepen tegen het schadeveroorzakende handelen zelf.

Omdat partijen geen geschil hebben over gestelde geleden schade als gevolg van een besluit van appellant betreffende de toepassing van een wettelijk voorschrift inzake belastingen of de heffing van een premie dan wel een premieervangende belasting ingevolge de Wet financiering volksverzekeringen – niet de tariefgroepindeling als zodanig is immers punt van geschil –, ziet de Raad in artikel 8:4, aanhef en onder g, van de Awb en evenmin in artikel 8:6 van de Awb een wettelijke belemmering voor de rechtbank om in eerste aanleg en voor de Raad om in hoger beroep van het geschil kennis te nemen.

Bezwaarschriftprocedure verplicht

Vervolgens rijst de vraag of ingevolge artikel 7:1, eerste lid, van de Awb niet eerst de bezwaarschrift-procedure gevolgd had moeten worden. Volgens appellant is artikel IV, eerste lid, aanhef en onder c, van de Overgangs- en slotbepalingen bij de Wet voltooiing eerste fase herziening rechterlijke organisatie niet van toepassing omdat geen sprake is van een besluit ingevolge de AAW. De Raad stelt voorop dat ingevolge artikel 7:1, eerste lid, van de Awb als hoofdregel geldt dat tegen een besluit eerst een bezwaarschrift moet worden ingediend alvorens beroep bij een administratieve rechter kan worden ingesteld. Het bestreden besluit van 24 februari 1994 behoort niet tot één van de vier in dat artikellid genoemde uitzonderingscategorieën. Artikel IV, eerste lid, aanhef en onder c, van de genoemde Overgangs- en slotbepalingen moet als uitzonderingsbepaling restrictief worden uitgelegd. In een restrictieve uitlegging van dit artikelonderdeel past niet dat als een geschil op grond van de AAW als in deze bepaling omschreven, wordt beschouwd een geschil, waarin voorziening wordt gevraagd tegen een besluit om gestelde geleden schade niet te vergoeden. Derhalve kon niet aan de verplichting tot het volgen van de bezwaarschriftprocedure voorbij worden gegaan. Naar het oordeel van de Raad kon de rechtbank om die reden nog geen kennis nemen van het

besluit van 24 februari 1994 en had zij zich moeten beperken tot toepassing van artikel 6:15 van de Awb. De Raad zal daarom de aan appellant respectievelijk de rechtbank gerichte brieven van 22 maart 1994 en 28 juni 1994 op de voet van artikel 6:15 van de Awb alsnog doorzenden aan appellant teneinde als bezwaarschrift respectievelijk aanvullend bezwaarschrift te worden behandeld.

Proceskosten

De Raad acht ten slotte termen aanwezig om op grond van artikel 8:75 van de Awb appellant te veroordelen in de proceskosten van gedaagde. Deze kosten worden begroot op f 710,- voor verleende rechtsbijstand in hoger beroep.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Vernietigt de aangevallen uitspraak, behoudens voor zover daarbij is bepaald dat appellant aan gedaagde het in eerste aanleg gestorte griffierecht ten bedrage van f 50,- vergoedt; Verklaart het beroep tegen het bestreden besluit van 24 februari 1994 niet ontvankelijk; Bepaalt dat de brieven van 22 maart 1994 en 28 juni 1994 worden doorgezonden aan appellant teneinde door appellant als bezwaarschrift te worden behandeld;

Veroordeelt appellant in de proceskosten van gedaagde in hoger beroep tot een bedrag groot f 710,-.

NOOT

Deze uitspraak betrof een verkeerde tariefgroepindeling, als gevolg waarvan te weinig loonbelasting en premie volksverzekeringen werden ingehouden. Betrokkene die werd geconfronteerd met een aanslag terzake stelde het uitvoeringsorgaan aansprakelijk en vorderde schade. Nadat het verzoek om overname van de betalingsplicht was afgewezen, verzocht betrokkene om een voor beroep vatbare beslissing. In dit verzoek werd hij door het uitvoeringsorgaan niet-ontvankelijk verklaard, omdat de inhouding loonbelasting niet geschiedt uit hoofde van de AAW, maar van de belastingwetgeving. De uitspraak van de CRvB bevat vier interessante punten.

Het voorwerp van geschil acht de Raad de eerste afwijzing. De tweede brief ziet de CRvB als een nadere motivering van de eerder bekend gemaakte beslissing. Wat betreft het besluit oordeelt de CRvB zich bevoegd omdat het hier gaat om een verzoek om vergoeding van scha-

de die voortvloeit uit een onjuiste beslissing aangaande de vaststelling van het recht op AAW-uitkering, namelijk bij de vaststelling van het verschil tussen bruto en netto. Dit sluit aan bij eerdere jurisprudentie (CRvB 10 april 1991, RSV 1992/54). De eerste brief van het uitvoeringsorgaan vormde dus een afwijzing van een aanvraag van een beslissing inzake een uitkering en dus een besluit in de zin van art. 3:1 lid 2 Awb.

Ter zake van de bevoegdheid overweegt de CRvB dat hij op grond van art. 18 Beroepswet in hoger beroep kennis kan nemen van een geschil omtrent een besluit op grond van de AAW. In dit geval betreft het een zelfstandig verzoek om vergoeding van schade die zou zijn ontstaan als gevolg van de wijze van uitvoering van die wet. Het ligt daarom voor de hand dat ook de CRvB terzake bevoegd is. Hij sluit zich vervolgens aan bij andere bestuursrechters, met name de Raad van State, door uit te spreken dat die administratieve rechter bevoegd is tot kennisneming van een beroep tegen een zuiver schadebesluit, die ook bevoegd is te oordelen over beroepen tegen het schadeveroorzakend handelen. Aangezien de tariefgroepindeling niet in geschil is, betreft het verder geen belastinggeschil.

Ten slotte nog een puntje uit het overgangsrecht. Van de hoofdregel dat eerst een bezwaarschrift moet worden ingediend (art. 7:1 Awb, kan volgens art. IV overgangsrecht in bepaalde gevallen worden afgeweken. Aangezien het hier een uitzondering betreft, wordt deze restrictief uitgelegd. Derhalve is ook in dit geval het volgen van de bezwaarschriftprocedure verplicht. Om die reden wordt het beroep alsnog niet-ontvankelijk verklaard.

GHvV

200

CRvB 8 juli 1997, nrs. 96/3092 AAW/WAO en 96/3165 AAW/WAO
(Mrs Beuker-Tilstra, Hoogenboom en Bolt)

Motiveringsvereiste; ambtshalve toetsing; omvang geding.

Ingevolge art. 8:69 lid 1 van de Awb dient de rechtbank uitspraak te doen op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter

zitting. I.c. is de Raad van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft beslist dat sprake is van een schending van art. 4:16 Awb.

Met betrekking tot de door de rechtbank vastgestelde schending van art. 4:17 Awb overweegt de Raad het volgende .

In eerste aanleg is op generlei wijze een beroep gedaan op schending van artikel 4:17 Awb. Dit betekent dat de rechtbank, door het beroep gegrond te verklaren wegens schending van deze bepaling, buiten de grenzen van het aan haar voorgelegde geschil is getreden en, dusdoende de betekenis van art. 8:69 lid 1 Awb heeft miskend.

Voor de door de rechtbank ambtshalve verrichte toetsing zou alleen dan plaats zijn geweest, indien het wettelijk voorschrift in kwestie zou moeten worden aangemerkt als een voorschrift van openbare orde.

Art. 4:17 Awb bevat echter, hoewel het van essentiële betekenis is voor de kenbaarheid van de motivering waarop een beschikking berust, naar het oordeel van de Raad een dergelijk voorschrift niet.

[Awb art. 4:16, 4:17 en 8:69 lid 1]

D. L.-M., wonende te H.,
en

het Landelijk instituut sociale verzekeringen.

I. Ontstaan en loop van de gedingen

Met ingang van 1 maart 1997 is de Organsiatiewet sociale verzekeringen 1997 in werking getreden. Ingevolge de Invoeringswet Organsiatiewet sociale verzekeringen 1997 treedt het Landelijk instituut sociale verzekeringen (hierna: Lisv) in de plaats van de betrokken bedrijfsvereniging. In het onderhavige geval is het Lisv in de plaats getreden van de Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid, Geestelijke en Maatschappelijke Belangen. In deze uitspraak wordt onder het Lisv tevens verstaan het bestuur van deze bedrijfsvereniging.

Bij besluit van 15 februari 1995 heeft het Lisv geweigerd aan D. L. (hierna: M) in aansluiting op de verstrekking van ziekengeld met ingang van 30 maart 1995 uitkeringen krachtens de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW) en de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) toe te kennen op de grond dat de mate van haar arbeidsongeschiktheid per die datum minder dan 15% bedroeg. De Arrondissementsrechtbank te Breda heeft bij uitspraak van 22 januari 1996 het tegen